

en Frankrijk had toen een vertegenwoordiger gekregen in de Europese Adviescommissie.¹ In die commissie had de Gaulle er op laten aandringen dat Frankrijk het gehele Rijnland zou mogen annexeren; die wens legde hij begin december, toen hij Moskou bezocht (een bezoek dat de functie had, zijn positie jegens de Verenigde Staten en Engeland te versterken), ook rechtstreeks aan Stalin voor. In Jalta gingen de z.g. Grote Drie niet verder dan dat zij goedkeurden dat Frankrijk in Duitsland een eigen bezettingszone zou krijgen die oorspronkelijk deel van de Amerikaanse was geweest (zie kaart V op pag. 814) en voorts een eigen sector in Berlijn – Frankrijk zou dus ook lid worden van de Controle-Commissie.

Bij de plannen voor de nieuwe internationale organisatie die de Volkenbond zou opvolgen: de organisatie der Verenigde Naties, was Frankrijk inmiddels in de groep der grote mogendheden opgenomen. Op een conferentie namelijk die van eind augustus tot begin oktober '44 had plaatsgevonden op het landgoed 'Dumbarton Oaks' bij Washington, waren afgevaardigden van de Verenigde Staten, Engeland en de Sowjet-Unie het er over eens geworden dat de Verenigde Naties een Algemene Vergadering zouden krijgen waarin elk van de tot de organisatie toegelaten staten één stem zou uitbrengen, en een 'dagelijks bestuur': de Veiligheidsraad, met elf leden: zes vertegenwoordigers van kleinere mogendheden die voor een beperkte tijd zouden worden gekozen, en vijf permanente leden: de Verenigde Staten, Engeland, Frankrijk, de Sowjet-Unie en China, die in beginsel een vetorecht zouden krijgen. De Russen hadden zich overigens met kracht tegen die permanente zetel voor China verzet – er van uitgaande dat zij en hun satellietstaten in de Verenigde Naties slechts een kleine minderheid zouden vormen (te voorzien viel dat de Britse *Dominions* steeds met Engeland zouden meestemmen en de op economisch gebied van de Amerikanen afhankelijke Latijns-Amerikaanse republieken steeds met de Verenigde Staten), hadden zij er voorts op aangedrongen dat de zestien republieken die samen de Sowjet-Unie vormden, elk een eigen vertegenwoordiger zouden krijgen in de Algemene Vergadering. Op dat punt was in 'Dumbarton Oaks' geen overeenstemming bereikt; evenmin over een tweede punt

¹ Met betrekking tot drie-kwart van het Franse grondgebied had Eisenhower toen afstand gedaan van zijn speciale bevoegdheden als Geallieerd opperbevelhebber; korte tijd later hadden de *Combined Chiefs of Staff* goedgekeurd dat Frankrijk hulp zou ontvangen om weer een leger van 16 divisies op te bouwen. Vóór Duitslands ineenstorting namen 5 Franse divisies deel aan de gevechten.